

Mottó

*Nem szeretnék
abba a hibába esni,
– csak arra lesni
miből, mi hasznot húzhatok.
Ha már vagyok,
a svindlereknek annyi fórt
nem adhatok,
hogy hallgatok!*

Tények

*A tények, – makacs dolgok;
a tényezők még makacsabbak!
(Egyébként szemlélet kérdése
az egész.) Sok a vakablak,
a látni hivatott látók
torz tükre, kitervelt szándéka
merevít mindennap makacsabbá!
A makacsul makacskodás
a makacssághoz ragaszkodás –
ez megmarad örökre magadnak.*

Ars poetica

*Ablakodat pókháló szőtte be.
Mindegy a sebnek, szúrt vagy lőtt seb-e!
A vér kering a száradt var alatt.
Ha seb, hát seb! És sebnek megmarad.
S hogy gyógyul-e, vagy mélyül az a seb?
Sebhelyesen is légy – fölényesebb!
Ragassz rá „mindegy-feledés-tapaszt”!
Te ne sebezz! Csak azt, csak azt, csak azt
Írd jelszónak: én nem, nem sebeztem.
A tisztesség – az sebezhetetlen . . .*

Falusi eszpresszóban

*Egy hete nyitott eszpresszót itt
a Földműves Szövetkezet.
Azt mondják, hogy az NDK-ból
hozták ide a gépeket.
Fejkendős asszony áll a pultnál,
tányért, poharat mosogat.
A gép fölött csak annyit lát, hogy
belép egy napszitta kalap.
Parasztember áll meg a pultnál.
„– Duplát, vagy szimplát, mék legyen?”*

*– szól az asszony. – „Csakis duplát!”
„– . . . Na jó, hát csak épp kérdezem.”
Koppan a tányér, kanál csörren,
s máris kész van a fekete.
Egy korty. Aztán így a pohárhoz:
„– De kár, hogy nem fér több bele!”
Fizet, köszön, kifelé indul,
az ajtóból még visszaszól:
„– Jó kávét főztél! A járásban
se főznek ilyen jót sehol . . .”*

Tolnai táj, keretben

*Dermedten gubbaszt egy galamb az ágon
megunva röptét, borzolt tollal ül.
Október deres inge leng a fákon –
fanyar füst száll a kémények körül.
Dércsipe bokrok, lenn a fák tövében
lehelnek fojtó avar-illatot.
Hófelhő gomolyg csípős, lenge szélben,
fátyolba fonva az őszi napot.
Verébraj surran csupasz ágtól áig
csirregve csordul csöriükből a zaj.
Kórót surrant a szél a ház faláig
és ott megakad, éppúgy, mint tavaly.*

*Eresz alól a fecskék messze szálltak.
Gólya sem lépdél zombékok között.
Szürke hétköznapi, – még szürkébb vasárnap;
a táj didergő csöndbe öltözött.
Mégkéült szilva fonnyad, melencében
birsalma bolyha ujjadra tapad.
Oportó magja úszkál must levében
homokban csírát hajt a hagymamag.
Lakatra zárva présház, pajta, pince.
Szívmélyre zárva gyermekkori kép.
Tedd kezed a kopott fémkilincsre,
mielőtt múltad – elveszítenéd . . .*

Csak néhány falevél . . .

*Koporsósögre gyűjtök mostanában,
ládámhoz lécet mér az asztalos.
Keringek kergén ebben a szobában,
ahol minden tárgy gyanta-illatos.
Polcokon könyvek, nekem dedikáltak;
képek fedik be szobáim falát –
Itt élek én, kit mindig megaláztak,
testem itt issza gyanta illatát.
Ha majd megmérnek kopott colstokokkal,
leltárba veszik minden kincsemet.
Ne méltassanak szokvány mondatokkal;
magam írom meg gyászbeszédemet!
Imígyen kezdem: „élt és im halott már” –
e néhány szóba minden belefér . . .
És, ha majd végső akkordját a zsolttár
zengi, – hulljon rám néhány falevél.*